

1 Sept. 1920.

No. 17.

25e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

„Laat uw licht alzóó schijnen voor de menschen, dat zij uwe goede werken
mogen zien, en uwen Vader die in de hemelen is, verheerlijken”.

Mattheus 5, 16.

DE BERGREDE.

(*Vervolg en slot van blz. 247.*)

Christus leerde aldus: „Uw Vader weet wat gij van noode hebt, eer
gij Hem bidt.”

Dan gaf Hij hen, die aan Zijne voeten wijsheid zochten, een model
gebed, zeggende: „Gij dan bidt aldus:

„*Onze Vader, die in de hemelen zijt, Uw naam worde geheiligd!*”

Hierin kennen wij de verwantschap waarin wij staan tegenover onzen
Hemelschen Vader, en terwijl wij Zijn grooten en heiligen naam eer-
biedigen, benutten wij het onschatbare voorrecht om Hem te naderen,
minder met de gedachte aan Zijn oneindige glorie, als de Schepper van
alles wat bestaat, het verhevenste Wezen boven alle scheppingen, dan
wel met de teedere erkenning dat Hij Vader is en dat wij Zijne kinderen
zijn. Dit is de eerste bijbelsche schriftuurplaats, die inlichting, toe-
stemming of machtiging verleend om God direct als „Onze Vader” aan
te spreken. Daarin wordt de verzoening uitgedrukt, welke de men-
schelijke familie, door zonden vervreemd, verkrijgen kan door de mid-
delen, welke door den zeer geliefden Zoon verschaft zijn. Deze leering
is afdoende bepaald om de broederschap tusschen Christus en het
menschdom te bewijzen. Zooa's Hij bad, zoo bidden ook wij tot denzelfden
Vader, wij als broeders en Christus als onze Oudste Broeder.

„*Uw Koninkrijk kome; Uw wil geschiede gelijk in den hemel, alzoo
ook op de aarde.*” Het Koninkrijk van God is een koninkrijk van orde,
waarin verdraagzaamheid en de erkenning van persoonlijke rechten
heerschen zullen. Iemand die in oprechtheid bidt dat Zijn Koninkrijk
kome, zal trachten om die komst te verhaasten door te leven volgens de
wet van God. Zijn streven zal zijn om zichzelf in harmonie te houden
met de orde van het koninkrijk, het vleesch aan den geest te onderwerpen,
zelfzucht aan altruïsme, en de dingen te leeren liefhebben, welke door
God geliefd worden. De wil van God op aarde boven alles te stellen,
is een verbond aangaan met God in de zaken des levens. Velen zijn er,

die het geloof belijden, dat, indien God almachtig is, alles wat geschiedt volgens Zijn wil moet zijn. Zulk een standpunt is onschriftuurlijk, onredelijk en onwaar. Goddeloosheid is niet in harmonie met Zijn wil; valsheid, schijnheiligheid, ondeugd en misdaad zijn geen gaven van God aan den mensch. Door Zijn wil zullen deze monsterachtigheden, welke in het leven en de natuur van den mensch ontwikkelden als afschuwelijke mismaaktheden, te niet gedaan worden en deze gezegende beëindiging zal bereikt worden wanneer de mensch door keuze, zonder den vrijen wil geweld aan te doen, den wil van God zal gehoorzamen.

„*Geef ons heden ons dagelijksch brood.*” Voedsel is onmisbaar voor het leven. Als wij er behoefte aan hebben, zouden wij er om vragen, 't Is waar, de Vader weet wat wij van noode hebben vóór wij Hem vragen, maar door te vragen erkennen wij Hem als den Gever, en worden wij nederig, dankbaar, boetvaardig en vertrouwend gemaakt. Hoewel de zon schijnt en de regen valt zoowel voor rechtvaardigen als onrechtvaardigen, zoo is toch de rechtvaardige mensch dankbaar voor deze zegeningen; de goddelooze mensch ontvangt deze weldaden als een zaak van gewoonte; zijn ziel is niet vatbaar voor dankbaarheidsgevoel. Wij zijn geleerd geworden te bidden om het voedsel, dat wij dagelijksch noodig hebben, niet om eene groote hoeveelheid om te bewaren voor de toekomst. Israël in de woestijn ontving manna voor dagelijksch gebruik en werd daardoor indachtig gemaakt, dat zij op Hem moest vertrouwen, die de Gever was. De man die veel heeft, zal gemakkelijker zijn afhankelijkheid vergeten dan hij, die vragen moet bij elken volgenden dag van behoefte.

„*En vergeef ons onze schulden gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.*” Hij die aldus kan bidden met volle aandacht en zuiver doeleinde verkrijgt vergiffenis. In deze uiteenzetting aangaande persoonlijke smeeeking worden we geleerd om alleen dat te verwachten wat we waardig zijn. De zelfzuchtige en zondige mensch zou zich verheugen in de kwijtschelding van zijne wettige schulden, doch zelfzucht en zonde zal de laatste penning eischen van diegenen, welke hem schuldig zijn. (Matt. 18 : 23—25.) Vergiffenis is een te kostbare parel om voor de voeten van onbarmhartigen geworpen te worden; en, zonder de oprechtheid, welke wordt opgewekt door een berouwvol hart, kan niemand met recht aanspraak maken op genade. Indien anderen ons schuldig zijn, hetzij in geld of werkelijke waarden als voorgesteld door schulden en schuldenaren, of door eene of andere schending van onze rechten, vervat in de meer ruimere benaming van overtreding, dan zal onze manier van handelen met hen in rechtvaardige rekening gebracht worden bij de beoordeeling van onze eigene tekortkomingen.

„*En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den booze.*” Het eerste gedeelte van deze uitdrukking heeft reden gegeven voor toelichting en twijfel. Wij zouden niet verstaan, dat God ooit een mensch in verzoeking zou brengen, tenzij misschien bij toelating met een wijs doel om hem te louteren en te beproeven, hem daarbij gelegenheid verschaffende om te overwinnen en zodoende geestelijke kracht te verkrijgen; welke de eenige ware vooruitgang is in 's menschen eeuwige loopbaan. Het eenige doel van het verschaffen van lichamen aan de, een vóórbestaan

gehad hebbende, geesten van het menschelijk geslacht en hen te bevorderen tot den sterfelijken staat, was om „hen hier mede te beproeven, om te zien of zij alle dingen wilden doen, hoedanig ook de Heere hun God aan hen zou gebieden.” (Paarl van G. W. Abraham 3 : 25). Het plan van sterfelijkheid omvat de zekerheid van verzoeking. De bedoeling van deze smeekbede schijnt te zijn, dat wij gevrijwaard mogen worden van verzoeking, die onze krachten te boven gaat; dat wij niet aan de verzoeking zuller worden overgegeven zonder goddelijke hulp, die ons juist eene zoodanige mate van bescherming zal verleenen als de uitoefening van onze keuze ons zal toestaan.

Hoe ongerijmd is het dan om, zooals velen doen, in plaatsen te gaan waar de verzoeking, waarvoor wij het meest vatbaar zijn, het sterkste zijn; voor den mensch, welke behept is met een hartstocht voor sterke drank, om zóó te bidden en zich dan naar de kroeg te begeven; voor den mensch, wiens verlangens wellustig zijn, om zulk een gebed uit te spreken en dan daar te gaan waar de lusten worden botgevierd; voor den oneerlijken mensch, hoewel hij het gebed opzegt, zichzelf daarna plaatst, waar hij weet dat de gelegenheid tot stelen gevonden wordt! Kunnen zulke zielen als deze anders dan schijnheilig zijn, wanneer zij God vragen om hen van den booze te verlossen, welke zij zelve gezocht hebben? Verzoeking zal op onzen weg komen zonder dat wij haar zoeken en het kwade zal zich vertoonen, zelfs wanneer ons verlangen om goed te doen het sterkste is; voor de verlossing daarvan kunnen wij bidden, met oprechte verwachting en zekerheid.

„Want U is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.” Hierin erkennen we het oppergezag van het Wezen, dat wij in het begin aanspraken als Vader. Hij is de Almachtige, in Wien en door Wiens voorzienigheid wij leven en bewegen en ons bestaan hebben. (Hand. 17 : 28). Te beweren onafhankelijk te zijn van God, is zoowel heiligschennis als lastering; Hem te erkennen is kinderlijken plicht en een oprecht belijden van Zijn majesteit en heerschappij. Des Heeren Gebed is geëindigd met een indrukwekkend „Amen”, gezet als een zegel op het document van de bede, getuigende van de echtheid, als de ware uitstorting van des smeekelings ziel, in de beteekenis van dit ééne woord de meening omsluitende van alles wat geuit of gedacht is geworden. *Laat het zoo zijn* is de letterlijke beteekenis van *Amen*.

Van het onderwerp over bidden keerde de Meester zich tot dat over vasten, en legde nadruk op de belangrijke waarheid, dat om van nut te zijn het vasten een zaak moet zijn tusschen den mensch en zijn God, en niet tusschen den mensch en zijns gelijke. Het was in de dagen van den Meester een heel gewone zaak de mensen te zien pronken met hun onthouding van voedsel, als reclame voor hun aangematigde vroomheid. Opdat zij mager en zwak zouden schijnen, mismaakten dit soort van huichelaars hun aangezicht, gingen met ongekamd haar en keken met somber gelaat. Van hen zeide de Heere eveneens: „Voorwaar, Ik zeg u, dat zij hun loon weg hebben.” Geloovigen werden vermaand om in het geheim te vasten, zonder uitwendig vertoon, en te vasten voor God. Die in het geheim ziet en acht wil geven op hun offerande en hun gebed.

Schatten der aarde en des hemels.

Het contrast tusschen het voorbijgaande karakter van wereldschen rijkdom en de altijddurende schatten der eeuwigheid werd vervolgens aangetoond. Velen waren er toen en velen zijn er nu, wier hoofddoel in het leven geweest is om de schatten der aarde op te leggen, welke verantwoordelijkheid, zorg en onrustige angst veroorzaken. Sommige soorten van schatten, zooals zijde en fluweel, satijn en bont, zijn in gevaar van door motten verteerd te worden; anderen, zooals zilver, koper en staal, worden verwoest door roest en invreting, terwijl deze en andere niet zelden den dieven tot buit worden. Van oneindig meer waarde zijn de schatten van een welbesteed leven, de rijkdom van goede daden, waarvan verslag is gehouden in den hemel, waar de rijkdommen van rechtvaardig handelen beveiligd zijn tegen mot, roest en roovers. Dan volgt de scherpe berisping: „Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.”

Geestelijk licht heeft bewezen van meer kracht te zijn dan eenig product van menschelijke verlichting. Welk nut doet het helderste licht aan den mensch, die blind is? Het is het lichamelijk oog dat het licht van de kaars, de lamp of de zon onderscheidt; en het geestelijk oog ziet door geestelijk licht. Indien dan 's menschen geestelijk oog eenvoudig is, dat is rein en niet verduisterd door zonde, dan is hij vervuld met het licht, dat hem den weg tot God zal toonen; doch als het oog zijner ziel boos is, zal hij zijn als iemand die vol van duisternis is. Indrukwekkend is de waarschuwing, welke uitgedrukt wordt in de enkele woorden: „Indien dan het licht, dat in u is, duisternis is, hoe groot zal de duisternis zelve zijn!” Diegenen, tot welke de Meester sprak, hadden ontvangen van het licht van God; de mate van geloof, welke zij alreeds getoond hadden, was bewijs daarvoor. Zouden zij echter de gave, die zij ontvangen hadden, verwaarloozen, dan zou het licht verloren gaan, en de volgende duisternis zou dikker zijn dan die waarvan zij bevrijd waren geweest. (Lukas 11 : 34—36). Er kon geen rede voor twijfel bestaan onder de discipelen. Geen hunner kon twee heeren dienen. Indien een van hen zoo zou handelen zou hij òf voor den één òf voor den ander een ontrouw dienstknecht zijn. Dan volgt een andere diepzinnige, algemeen van toepassing zijnde verklaring: „Gij kunt niet God dienen en den Mammon.”

Hen werd geleerd om op den Vader te vertrouwen, indien zij behoefden hadden, en niet bezorgd te zijn voor hun voedsel, drank, kleeding, en zelfs niet voor hun leven, want al deze dingen zouden verschaft worden door middelen, welke boven hun begrip gingen. Met de wijsheid van een Leeraar over de leeraars, deed de Meester een beroep op hunne harten en hun verstand door hen lessen der natuur aan te halen, in woorden zóó eenvoudig en toch van zóó krachtige welsprekendheid, dat iets er aan toevoegen, slechts schaden zou:

„Aanziet de vogelen des hemels, dat zij niet zaaien, noch maaien, noch verzamelen in de schuren, en uw hemelsche Vader voedt nochtans dezelve; gaat gij dezelve niet zeer veel te boven? Wie toch van u kan met bezorgd te zijn ééne el tot zijn lengte toedoen? En wat zijt gij bezorgd voor de kleeding? Aanmerkt de leliën des velds, hoe zij wassen; zij arbeiden niet en spinnen niet, en Ik zeg u, dat ook Salomo in al zijn

heerlijkheid niet is bekleed geweest gelijk een van deze."

De zwakte van geloof werd berispt door er aan te herinneren, dat de Vader, Die zelfs het gras des velds, dat de eene dag bloeit en op den volgenden verzameld wordt om verbrand te worden, verzorgd, niet na zou laten Zich de Zijnen te herinneren. Daarom voegde de Meester er aan toe: „*Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid en alle deze dingen zullen u toegeworpen worden.*”

Schijnheiligheid verder veroordeeld.

De menschen zijn geneigd om hunne medemenschen te oordeelen en hen te prijzen of te berispen zonder eene rechtvaardige overweging van feit of omstandigheid. Over een vooringenomen of door geen bewijzen ondersteund oordeel sprak de Meester zijn afkeuring uit. „Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt,” klonk Zijn vermaning, want, al naarmate iemand anderen oordeelt, zal hij zelf geoordeeld worden. De man die altijd gereed staat zijns broeders fouten te berispen, de splinter te verwijderen uit het oog van zijn naaste, zoodat die naaste de dingen zien zal, zooals de belangstellende en bemoeizieke vriend wenscht dat hij ze zien zal, werd verklaard een huichelaar te zijn. Wat beteekende het gebrek aan gezicht, door den splinter veroorzaakt, in vergelijking met den verduisterenden balk in zijn eigen oog? Hebben de eeuwen, welke tusschen de dagen van Christus en onzen tijd liggen, ons geleerd minder gretig te zijn om het gebrekkige gezicht te genezen van hen, die ons standpunt niet kunnen of willen aannemen, en de zaken beschouwen zooals wij doen?

Deze discipelen, waarvan sommigen spoedig zouden bedienen in de autoriteit van het Heilig Apostelschap, werden gewaarschuwd tegen de onbezonnen en onoordeelkundige verspreiding van de heilige waarheden en voorschriften, welke hen waren toevertrouwd. Het zou hun plicht zijn de geesten te onderscheiden van hen, welke zij zouden trachten te leeren, en hen met wijsheid ervan mede te deelen. De woorden van den Meester waren krachtig: „Geeft het heilige den honden niet, noch werpt uwe paalen voor de zwijnen; opdat zij niet te eeniger tijd dezelve met hunne voeten vertreden en zich omkeerende, u verscheuren.”

Belofte en Wederbevestiging.

Dat hunne gebeden gehoord en beantwoord zouden worden, volgde als eene rijke belofte. Zij zouden vragen en zij zouden ontvangen; zij zouden kloppen en de deur zou geopend worden. Zeker zou de Hemelsche Vader niet minder liefhebbend zijn dan een aardsch ouder; en welke vader zou zijn zoons smeeken om brood beantwoorden door hem een steen te geven, of wie zou een slang geven als om een visch was gevraagd? Met grooter zekerheid zal God goede gaven schenken aan diegenen, welke in overeenstemming met hunne nooden in geloof vragen. „*Allé dingén dan, die gij wilt dat u de menschen zouden doen, doet gij hun ook alzo; want dat is de Wét en de Proféten.*”

De rechte en smalle weg, welke de mensch in godsvrucht bewandelen kan, werd vergeleken bij den breeden en wijden weg, welke ten verderve leidt. Valsche profeten, zooals er toen onder het volk waren, welke zich voordeden als schapen te zijn, maar inderdaad grijpende wolven waren,

zouden geschuwd worden. Deze zouden gekend worden aan hunne werken en de gevolgen daarvan, juist zooals een boom als goed of kwaad bekend staat vanwege zijne vruchten. Een doorn brengt geen druiven voort, noch een distel vijgen. Tegenovergesteld is het onmogelijk voor een goeden boom kwade vruchten voort te brengen, als voor een onnutte en dorre boom om goede vruchten te dragen.

Godsdienst is iets meer dan de getuigenis en belijdenis der lippen. Jezus verzekerde dat in den dag des oordeels velen zich op hunne getrouwheid tot Hem zouden laten voorstaan en zeggen: „Heere, Heere, hebben wij niet in Uwen naam geprofeteerd, en in Uwen naam duivelen uitgeworpen, en in Uwen naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij die de ongerechtigheid werkt.” Alleen door den wil van den Vader te doen, zal de zaligmakende genade van den Zoon verkregen kunnen worden. Zich het recht aan te matigen om te spreken en te handelen in den naam des Heeren, zonder de autoriteit, welke de Heere alleen schenken kan, ontvangen te hebben, is heiligschennis aan huichelarij paren. Zelfs het doen van wonderen zal geen verdediging zijn van de aanspraken welke gemaakt worden door hen, die voorgeven te bedienen in de verordeningen van het Evangelie, terwijl zij van de autoriteit van het heilig Priesterschap verstoken zijn.

Hooren en doen.

In al de jaren, welke voorbijgingen sedert de Bergrede gegeven is geworden, is zij niet vergeleken kunnen worden met andere leeringen. Geen sterfelijk mensch heeft sinds dien ooit eene redevoering van haar soort gehouden. De geest, welke zij ademt, is van begin tot einde die van oprechtheid en daden doen, in tegenstelling met holle phrasen en ledigheid. In het slotwoord toont de Heere de nuttelooheid van hooren alleen, in contrast met de krachtadigheid van doen. De man, welke hoort en doet wordt vergeleken bij een wijs bouwmeester, die zijn huis op een steenrots gegrond heeft; en in spijt van regen, orkaan en vloed, stond het onwrikbaar. Hij, die hoort en niet gehoorzaamt, is gelijk aan den dwazen man, die zijn huis op zand gebouwd heeft; en toen de regen viel, of de wind bies, of de vloed kwam, zie het viel en groot was zijnen val.

Zulke leerstellingen als dezen verwonderden het volk. Voor Zijne onderscheidene leeringen had Hij geen andere autoriteit laten gelden dan Zijne eigene. Zijn toespraak was vrij van eenig vertoon of rabbinaal voorgangersschap; de wet was vervangen door het Evangelie: „Want Hij leerd hen als machthebbende, en niet als de Schriftgeleerden.”

Jesus the Christ.

Het levende water.

„Maar zoo wie gedronken zal hebben van het water, dat Ik hem geven zal, dien zal in eeuwigheid niet weder dorsten, maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden eene fontein van water springende tot in het eeuwige leven.” (Joh. 4 : 14.)

Deze en andere gelijklopende woorden van Jezus, leeren ons dat

er eene onuitputtelijke bron of fontein van geestelijk leven is, dat voor allen is te verkrijgen. Dit is geen dichterlijke verbeelding, maar de proclamatie van eene onomstootelijke waarheid. Sinds de „Herstelling van het Eeuwige Evangelie,” in deze laatste dagen, hebben vele duizenden der ernstige zoekers naar waarheid, tot hun groote vreugde en tevredenheid, de waarheid der hierboven gebezigde woorden kunnen bevestigen, en met blijdschap getuigen zij dat hun dorst naar licht en waarheid hen ten slotte aan de ware fontein van levend water heeft gebracht.

God zal nimmer een oprecht waarheidzoeker teleurstellen. Weinigen, in vergelyk met de massa, verlangen met dien graad van ernst, welke noodzakelijk is om het recht te schenken tot een volle bevrediging te drinken van dezen hemelschen fontein. Er zijn vele goede menschen in de wereld, die een zekere mate van licht op godsdienstige zaken ontvangen hebben, naar welke zij trachten te leven en waarmee zij probeeren tevreden te zijn. Zij begeeren geen hoogen prijs voor geestelijke bevrediging te betalen — om hun kruis op te nemen en hunnen Heiligen Meester te volgen, die een onpopulaire naam heeft — en aldus stellen zij zichzelf tevreden om leden van een door menschen gestichte Kerk te blijven. Het ledental der sekten van het hedendaagsche christendom bestaat grootendeels uit dit soort van menschen. Van tijd tot tijd vinden we enkele der leidende predikanten en hooggeschatte leden dezer organisaties, die zich beklagen over, en bevestigen, dat, er zeer veel geestelijke armoede en onrust onder hen is. Het is moeilijk, ja zelfs onmogelijk om deze toestanden te verzachten met de woorden van Jezus hierboven aangehaald. Ernstige pogingen zijn en zullen er worden aangewend, van tijd tot tijd om het geestelijke leven te bevorderen, in de sektenkerken, doch de verkregen resultaten zijn niet bevredigend noch duurzaam. Het feit is, dat de macht en de inspiratie Gods niet met hen zijn, en bij afwezigheid daarvan hebben zij zichzelf bakken uitgehouwen, die geen water kunnen houden.

Soms heeft een groot prediker of dichter een passend woord of boodschap voor een zekere klasse of tijd. Het moge een bron van troost en bemoediging voor velen zijn. Er zijn inderdaad menschen die in hunnen dorst naar licht en bevrediging voortdurend op den uitkijk staan naar dergelijke dingen. Zij verkrijgen daarvan eenigszins inspiratie, die hen slechts voor korten tijd op hunne wegen helpt, doch hunne zieleldorst is nimmer gelescht. De ondervinding dezer menschen is zeer passend uitgedrukt in de volgende regelen van een oud sectarisch lied:

„Wij drinken, en drinken, en drinken eens weer,
En nog zijn wij aldoor nog dorstend.”

Maar zij wier godsdienstige ondervinding van deze soort is, zullen altijd vreemdelingen zijn tot de fontein „des levenden waters,” waarvan Jezus sprak tot de Samaritaansche vrouw. Hij sprak in waarheid van de verbinding der Heiligen met Zijnen Hemelschen Vader en Hemzelven, door inspiratie des Heiligen Geestes, welke een voortdurende bron van bevrediging is voor 's menschen hart en ziel.

Wij hebben geene neiging om eenig middel te kleineeren, dat bewezen

heeft een hulp te zijn voor den mensch, in de worsteling des levens. Maar het is onze aangename plicht, tot allen die naar geestelijk licht en bevrediging dorsten te getuigen, dat de fontein van „levend Water”, waarvan de Zaligmaker sprak, in ieders bereik is gesteld, indien men slechts in het ware Evangelie gelooven wil en dat gehoorzamen, zooals het in deze dagen door hemelsche wezens, op deze aarde hersteld is geworden. God heeft waarlijk van den hemel gesproken en heeft Zijn Kerk weder tot de aarde hersteld, met geïnspireerde Profeten en Apostelen als in de dagen van voorheen. De Heilige Geest, door wien de Kerk vanaf het begin geleid werd, is aan ieder getrouw lid gegeven, en door Hem hebben zij steeds toegang tot de fontein der hemelsche waarheid. Het is, als altijd, een gave van God, die alleen dan kan worden ontvangen wanneer men zich heeft onderworpen aan de wetten en verordeningen van het Evangelie. Hij was de ware Schriftensteller onder het volk Gods in vroeger dagen, en verricht thans dezelfde werking in Zijn Kerk in onzen tijd. Dientengevolge is de „Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen” niet geheel afhankelijk van de oude schriften, want de waarheidsstroom vloeit weder opnieuw, rein en rijkelijk, door de kanalen van God verordineerd nu zoowel als in dagen van voorheen.

Volgens de woorden van Jezus, „zullen nimmer dorsten” zij die van het water willen drinken, waarvan Hij sprak. Niemand die in werkelijkheid het herstelde Evangelie gehoorzaamt en daardoor de gave des Heiligen Geestes ontvangen heeft, heeft daarna behoefte gevoeld om ergens anders te gaan zoeken naar geestelijk licht en leiding. Nu, zijn er eenigen wier levens niet rijker en gelukkiger geworden zijn in verhouding tot de getrouwheid waarmee zij de raadgevingen des Heeren, door Zijn gemachtigde dienstknechten in dezen tijd geopenbaard, hebben opgevolgd? De aard en de begaafdheden van de „Heiligen der Laatste Dagen” als een volk staan als een bestendige getuigenis tot de wereld, dat zij geleid worden door beginzelen die zichtbaar waar en heilig zijn.

De oorzaak van hunne inspiratie is altijd een mysterie geweest voor hen, die weigeren de eenvoudige uitlegging aan te nemen, die door het volk zelf wordt gegeven, en zij zouden het zeker beter weten dan andersdenkenden. De oplossing wordt gevonden in de woorden van Jezus als is gequoteerd, en in het feit dat de ware Kerk van Christus op aarde is hersteld, begiftigd met autoriteit en inspiratie, zooals het in vroegere dagen is geweest.

LIAHONA.

Zoo menigeen verbitterd vaak,
 Uit leedvermaak,
 Zijns naasten leven;
 Hoe echter zou hij beven,
 Van smart vergaan
 Wist hij de waarde van een traan.

E. GERDES.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

De oorsprong en bestemming van den mensch.

Door W. W.

(Vervolg en slót van blz. 253.)

God, de Vader onzer geesten, is ook een uitdrukking van den Bijbel, wat ook zeer opmerkelijk door Christus wordt bevestigd als Hij Zijne discipelen leert bidden en aldus aanvangt: „Onze Vader, die in de hemelen zijt” (Matth. 6 : 9—13), en tot Maria bij het graf, „raak Mij niet aan, want ik ben nog niet opgevaren tot Mijnen Vader; maar gó henen tot Mijne broeders, en zeg hen: Ik vaar op tot Mijnen Vader en tót uwen Vader en tot Mijnen God en tot uwen God.” (Joh. 20 : 17). Dus wordt hier bevestigd door den grooten Meester dat „Hij ons aller Vader was, die ook Zijnen Vader was.

Als we dan zien dat de Zoon Gods reeds was, „*éér de wereld was*”, en de Eerstgeborene genoemd wordt, wordt het door al die gegevens lichter om ons heen en zien we Hem a's onze Oudste Broeder.

Alle kinderen Gods, dus ook wij, die nu leven, want er is niet van een gedeelte gesproken, juichten eer de schepping voltooid of zelfs begonnen was.

Christus' geestelijk bestaan is boven allen twijfel verheven, want Hij leert het ons zelve, wanneer Hij zegt „*éér Abraham was ben Ik*” (Joh. 8 : 59) en nog duidelijker in Zijn zoo diepzinnige gevoelvolle bede tot den Vader in Joh. 17 : 45: „Ik heb U verheerlijkt op de aarde, Ik heb voleindigd het werk, dat Gij mij gegeven hebt om te doen: en nu verheerlijk mij, Gij Vader, bij Uzelfen, met de heerlijkheid die Ik bij U had *éér de wereld was*”. Eer de wereld was, wonderlijk, nietwaar? maar nog wonderlijker a's we het eerste hoofdstuk van Johannes nauwkeurig lezen en herlezen, dat zelfs de wereld door Hem geschapen is en dat er zelfs geen ding dat gemaakt is bestaat, zonder door Hem gemaakt te zijn. Iets dat tevoren niet was, maar door iemand daargesteld wordt, geeft bewijs, dat die iemand er dus eerst moet geweest zijn en volkomen zelfstandigheid moet hebben gehad. Als dus Christus bestond en een zelfstandig wezer was vóór de schepping, is het dan niet aannemelijk dat alle kinderen Gods ook bestonden als zelfstandige wezens?

Dit geestelijk bestaan wordt ook duidelijk als God tot den Profeet Jeremia spreekt en zegt: Eer dat Ik u in den moederschoot formeerde, heb Ik u gekend, en eer dat gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb ik u geheiligd, Ik heb u den volken tot Profeet gesteld. (Jer. 1 : 5).

Daarin wordt ook de tekst duidelijk in Romeinen 9 : 13, welke zegt: „Jacob heb ik liefgehad en Ezau heb ik gehaat”. Hier spreekt dus de Heere in verleden tijd; er is een tijd geweest, dat Hij hen heeft liefgehad of gehaat. Er wordt niet gezegd, *Ik zal hem liefhebben*, maar Ik heb hem liefgehad, of Ik heb hem gekend, of Ik heb hem gehaat. Er waarom zegt de Heere dat? Dit zal ik duidelijk trachten te maken.

In Openbaring 12 wordt gesproken van eene overtreding in den eersten staat, namelijk den geestelijken staat, eene overtreding die de verbanning uit den hemel tengevolge had. Satan, die in rebellie tegen den Vader was opgestaan, en uit hoogmoed des harten den Vader voorbij wilde streven, had een derde deel der sterren des hemels beïnvloed, zoodat zij zijne zijde kozen, en met de morgenster of zoon des dageraads uit den hemel werden geworpen, en zij werden den Satan en zijne engelen. „En de Engelen die hun beginsel niet bewaard hebben, maar hunne eigene woonstede verlaten hebben, heeft Hij tot het oordeel des grooten dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard.” (Judas, vers 6).

Hier vinden we dus dat in dien staat van het leven reeds kon worden gezondigd tot de eeuwige verbanning toe. Er is dus ook reden om aan te nemen, dat er zonde kon bestaan van minderen graad, die niet gestraft zoude worden met verbanning, dus zooals het leven zich hier voordoet, zonde in verschillende vormen en grootte. „Er is een zonde tot den dood”, als ons de Heiland leerde.

Concludeer er wij dan dat degene die zich in gehoorzaamheid aan den Heiland onderwerpt, daardoor edeler van geest genoemd kan en zal worden, dan zij die er onverschillig tegenover staan. Er zullen er evenwel ook zijn die daar tusschen in staan, niet bepaald onverschillig, doch toch in onderscheid met hen die getrouw in alles zijn, zoodat er van klassen kan worden gesproken.

Dus zij die hun beginsel hebben bewaard in nederige onderwerping, hebben in dien eersten of geestelijken staat den Vader gehoorzaamd en zijn getrouw geweest, zoodat Hij hen gekend heeft als zoodanig en heeft hen daarom vertrouwensposities geschonken in dezen staat van leven. „Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren verordineert, den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat hij de eerstgeborene zij onder vele broederen; en die Hij te voren verordineert heeft, dezen heeft Hij ook geroepen, en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt.” (Rom 8 : 29, 30).

Zoodat hiermede de uitverkiezing duidelijk wordt, die den roepende rechtvaardigt, die van eeuwen her den Vader in alles de eere gegeven heeft en zijne kracht geput heeft uit den eeuwigen bron, dezen heeft Hij ook verheerlijkt.

De eeuwige wetten, door God gegeven, hebben ten doel, het schepsel te verhoogen, te leiden langs banen en wegen, die tot volmaking, zelfs de volmaaktheid Gods, voeren. Deze wetten reeds in het voorbestaan bekend, zullen eeuwig voor ons blijven totdat we de volmaaktheid hebben bereikt, waarna ons weder hoogere wetten zullen worden gegeven, want nimmer houdt den strijd tot vooruitgang op. Er zijn heel wat meer bewijzen voor de geestelijke zelfstandigheid des menschen, doch ik geloof wel, dat we, aan hetgeen reeds gequoteerd is, voldoende hebben om te zeggen dat zij niet zonder gronden geleerd wordt. Alzoo is dus de oorsprong van den mensch, hoewel door velen bestreden, niet begonnen bij de geboorte in het vleesch, doch bij den Vader aller geesten, lang voordat deze geest betabernakeld werd of vleesch ontving. In

dezen geestelijken staat hebben we dus gezien, dat de ongehoorzaamheid en rebellie streng gestraft werd, en waar zonde en achteruitgang reden vindt, daar wordt zeker vooruitgang ook gevonden en in niet geringe mate, want daar vinden wij den Zoon als zijnde „vol van genade en barmhartigheid“, reeds zoo volmaakt in kennis en in macht, dat er voor Hem weinig meer noodig was om Gode gelijk te zijn, en toen de Zoon Zijne zending als Heiland en Verlosser aanvaardde, kon Hij verzekerd zijn de eerste plaats aan de Rechterhand des Vaders te mogen bekleeden en eene Godheid te worden, de opperste Majesteit van het Heelal. Er waren er met Hem, die ook edel van geest waren, doch er was buiten Hem niemand die het leven in zichzelf had gelijk de Zoon, waardoor Hij de aangewezen persoon was die ons het verloren leven weder terug kon geven. God, die den mensch geschapen heeft, opdat Hij tot volmaking moge komen, heeft om zijn, des menschen, onmacht Zijn eigen Zoon „de Eeniggeborene“ geofferd voor de herleving, en terugkeer tot Zijne Vaderlijke woning. Vaak hooren we menschen zeggen, waarom heeft ons God dan niet geschapen met de kracht om zonde te weerstaan en den aanvoerder tot het kwaad verbannen naar een plaats, waar hij niemand leed kon doen?

Goed en kwaad hebben altijd bestaan, doch toen wij er geen oogen voor hadden, bestonden ze voor ons niet. God heeft een eeuwig geluk wijl Hij volmaakt bewust is van dat geluk, maar geeft ons iets waar wij het nut niet van zien kunnen, dan maakt het ons niet gelukkig. Zoo een vader of moeder gelukkig is in het Evangelie, omdat ze zich bewust zijn van de noodzakelijkheid daarvan, om daardoor God wederliefde te kunnen geven, zoo wordt het kind daarin opgeleid; toch heeft het niet het gevoel van geluk, dat de ouders bezitten vóórleer het zelf begint te begrijpen wat en waarom het is.

Intelligentie, of het leven van licht en waarheid, het bewuste zelf, de ego, kan zich nimmer ontplooiën, als zij geen vrijheid van handelen heeft. God heeft ons niet geschapen om instinctmatig te leven, maar om het leven door te gaan met bewustzijn van het doel, waarvoor wij geschapen waren, namelijk om den Vader gelijk te worden, kinderen van een volmaakte Vader op den weg tot volmaking, kinderen van God op den weg van godvormigheid; door mét Zijne kracht en de leiding des Heilige Geestes de geboden, welke tot de kennis des Heeren voeren, te onderhouden, zal dat eens te bereiken zijn. Velen meenen, dat wij er niets bij gewonnen hebben, dat we hier in dezen sfeer zijn gekomen, en denken zelfs, dat het dan een achteruitgang genoemd kan worden, wanneer we als geest uit den hemel afdaalden om hier buiten het vaderlijk verblijf rond te dolen in zonde en ongerechtigheid.

Doch even stil gestaan bij Gods volmaakte kennis. God wist wat Hij deed en ook wat het schepsel daar tegenover zoude verrichten. God wist dat de mensch zondigen zou, want Hij had Zijne maatregelen immers al genomen; Zijn geliefden Zoon vóór de grondlegging der wereld beschikt als „Verzoenend Offer“ bewijst Zijne wetenschap dezzer zaken. Denkt ge nu, dat God leedvermaak met onzen toestand heeft! Neen, in geen geval. „Zoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eeniggeborene

Zoon gegever heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." (Joh. 3 : 16). Zooals gezegd, er is geen geluk als daar geen bewustzijn van is, en zodoende was het noodig dat de mensch er mede in aanraking zoude komen, opdat hij door de ondervinding mocht leeren, wat geluk het goed en welke ellende het kwaad teweeg brengt. Maar de zonde, eenmaal komende, wordt ze voor ons afschuwelijk, bedoeld voor den geestelijken mensch, zooals ze ook voor God afschuwelijk is, die de zonde niet kan goedkeuren en geen zondaar, zoolang hij zich niet als zondaar heeft leeren kennen, wil verschoonen of toegang tot Zijn koninkrijk wil verleenen. Het in het vleesch verschijnen was eene der noodzakelijkheden tot de vervolmaking des menschen, verkondigd in dezen tijd door moderne openbaringen aan Joseph Smith, zie Leer en Verbonden, afd 93, en in het bijzonder verzen 33 en 34. „Want de mensch is geest. De elementen zijn eeuwig, en geest en elementen, onafscheidelijk verbonden, ontvangen eene volheid van vreugde. En wanneer die gescheiden zijn, kan de mensch geene volheid van vreugde ontvangen." God, die eene volheid van alles heeft wat goed genoemd kan worden, heeft Zijne kinderen gegeven, dat ook te kunnen ontvangen, waarvoor deze levenstijd een der noodzakelijkheden was, want wanneer de Christus zal komen zullen de rechtvaardigen, die in Hem ontslapen zijn, het voorrecht genieten van eene hereeniging van geest en lichaam, om met Hem een duizend jaar te wonen en te werken aan het grootsche plan Gods, de volmaking Zijner kinderen. En dat lichaam zullen zij nimmer weer verliezen, maar zal geschikt gemaakt zijn door de goddelijke procedure, de loutering des geestes, om immer hooger te stijgen, eeuwigdurende vooruitgang te hebben, zoodat ze ten slotte aan den Zoon en Vader gelijk gemaakt zullen worden en mede-erfgenamen zullen zijn met Christus, deelgenoten van de heerlijkheid des Vaders, eeuwig vreugde en zaligheid ontvangende.

Daar heeft de Vader ons Zijne geboden voor gegeven; daar is de Zoon voor gekomen, opdat we door Hem te belijden en Zijn Woord te onderhouden, niet slechts met de lippen, van de zaligheid verzekert kunnen zijn, want, „die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, die zal zalig worden", of zooals het door Hem verduidelijkt werd, „die het gelcof behoudt en volhardt tot het einde zal zalig worden."

Nog een andere tekst zegt, „dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen den eenigen, waarachtigen God en Jezus Christus dien Gij gezonden hebt."

Onbekend kunnen we God niet dienen en bekend kan Hij alleen bij ons zijn, wanneer we dit laten blijken door Hem te dienen. Want Hij wil gediend worden, is zelfs een ijverig God, niet om Zijne heerlijkheid te vergrooten, want die is onze bemoeiing niet noodig, maar omdat dit voor ons bestwil is; het ligt in Zijn scheppingsplan, om ons dat leven te geven, maar Hij heeft daar wetten voor gegeven en a's we het eeuwige leven niet ontvangen, is het niet Zijn schuld, doch wel degelijk ons eigen toedoen, waardoor wij alle zegeningen moeten ontberen. Hij heeft geen middel onbeproefd gelaten, dus kunnen we Hem nooit te eeniger tijd beschuldigen ons aan ons lot te hebben overgelaten. Hij houdt ons

dagelijks de schoone zegeningen voor oogen, die ons deel worden als wij naar Zijn stem luisteren, zoo heeft Hij ons ook die hoogste heerlijkheid getoond als erfenis voor gehoorzaamheid en goede nabetrachting, en bij gebreke daarvan zullen we worden verwezen naar een plaats, waar wij geen goden kunnen worden, geen erfenis met Christus Jezus hebben, niet in de tegenwoordigheid Gods terugkeeren.

Dat is de bestemming des menschen, kinderen van God worden gelijk aan hun Vader, zooals Christus als Zijnen Vader en onzen Vader is geworden en a's zoodanig reeds regeert.

Verslag der Amsterdamsche Conferentie.

Zeer aangenaam stemde ons het gezicht van de vergaderde menigte, opgekomen om deze conferentie bij te wonen, die volgens afkondiging in *De Ster* den 15 Aug. werd gehouden. De blijde gezichten en drukke gebaren, welke doorgaans bij feestelijke gelegenheden opgemerkt worden, waren een openbaring hoe gelukkig de leden zich gevoelen bij zulke samenkomsten. Het weer was bijzonder gunstig, zoodat van heinde en verre, zelfs uit het buitenland, leden aanwezig waren om van dit geestelijk feest te genieten.

Zondag 's morgens 10 uur ving de eerste vergadering aan in het gebouw „Frascati” met het zingen van lofzang 1 „O, volheid van Zegen”, waarna door Ouderling Willem Woltjer des Heeren zegen werd gebeden. Het koor zong vervolgens Lofzang 84 „Morgengebed”.

Ouderling Oswald Brainich, president der bovenvermelde conferentie, sprak een hartelijk woord van welkom tot de vergaderden en droeg het woord aan den eersten spreker op.

Ouderling Abraham Dalebout, geplaatst te Rotterdam, voor de tweede maal op zending zijnde, acht zich onbekwaam om de juiste woorden te kiezen, die zijn gevoelens zouden kunnen weergeven. De opofferingen terwille van het Evangelie gemaakt zijn een drijfveer van liefde, en dankbaarheid voor Gods geopenbaarde liefde, dat Hij ons door het Evangelie heeft laten weten wie Hij is en altijd dezelfde is, en in dezen tijd weder boodschappers zendt en openbaringen geeft, tot onderrichting Zijner kinderen.

Ouderling Adrianus van Tussenbroek van Amsterdam, volgt vorige spreker op dooi te verkondigen dat dit Evangelie overal op dezelfde wijze wordt geleerd, en dat alleen zij, die de ware beginselen van Christus predikt, de ware kerk is. Ieder zou moeten gevoelen, dat wij toch onze eigen familieleden niet zullen bedriegen; wij prediken rechtvaardigheid en gelijke rechten voor ieder die naar het Evangelie leeft.

Ouderling Willem Woltjer van Rotterdam, zegt dat van al de wonderlijke bekeering, alleen dan de oprechtheid wordt gezien, als ze gevolgd wordt door gehoorzaamheid en onderwerping aan de inzettingen van Christus, en dan en daardoor erkennen wij Hem als onzen Borg en Zaligmaker.

Ouderling Oswald Brainich, President der bovenvermelde Conferentie, sprekende over de samenvoeging der twee houten, gevonden in Ezechiël

37 : 15—20, verklaart dat dit de verbinding is van den Bijbel met het Boek van Mormon, welke een oplossing geeft van dezen tekst. Degen die om waarheid bidt wordt niet aan eigen knoeierijen overgelaten. De zoo verlangde vrede komt, doch niet alvorens de profetiën vervuld zijn en socialisme noch communisme kan die brengen, maar Mormonisme brengt ons den weg der zaligheid en vrede in Christus.

Zendings-President John A. Butterworth, vult nog even aan dat de Kerk zich niet met politiek bemoeit en geen ander „isme“ kent, dan dat van Christus. Laat anderen regeeren, en steunt en kiest de wijste en rechtvaardigste mannen, totdat Christus zelf regeert.

Slotzang van het koor, „Zalig alleen Heer is 't hart dat u mint“. Gedankt bij monde van Ouderling Petrus Mos.

De middagsamenkomst is overbezocht in het kleine zaaltje Nes 27-29, welke om half drie aanvangt met het zingen van het lied „Heel de wereld ligt in 't donker.“ Ouderling Adrianus van Tussenbroek ging voor in het gebed. De kerkautoriteiten werden door Zending's-President John A. Butterworth voorgedragen, die door allen eenparig in hunne roepingen werden erkend.

Ouderling Jan J. Roothoff, Conferentie-President van Arnhem, spreekt over het zendingswerk dat in de Kerk van Christus altijd een sterke factor is geweest, evenwel door de wereld niet begrepen. De kennis van God hebben we door het Evangelie en weten dat met vrijen wil en door liefde gedrongen Hij het meest gediend is.

Ouderling Jan Koning, eveneens van Arnhem, spreekt over het voortbrengen van het Boek van Mormon door de kracht en den wil Gods. Dit Boek en den Bijbel zijn één, tot het onderzoek naar, en het doorgronden der waarheid, en de oprechten van hart zullen en hebben het als zoodanig kunnen accepteren.

Ouderling Ate Westra, presideerende over de Groningsche Conferentie, ziet in de uitdrukking van vrede op het gelaat onzer getrouwe leden een openbaring van de waarheid van het Evangelie. Wij zijn en gevoelen ons afhankelijk van de Godheid, ten spijt der beweringen onzer tegenstanders, dat wij meenen door eigen kracht onze zaligheid te verkrijgen.

Ouderling Adriaan N. Slinging, van Groningen, heeft bij de vraag tot hem gericht om een zending te aanvaarden, gedacht, „zoekt eerst het koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid.“ God die alleen in geest en waarheid te bereiken is, moet op die wijze worden aangebeden, doch is daardoor niet onstoffelijk gemaakt.

Ter afwisseling werd gezongen : „Eere de man welke sprak met Jehova“.

Ouderling Adrianus Barendregt, thans geplaatst te Amsterdam, quoteert lofzang 88 in verband met den Zoon en den Vader en hetgeen ons bij gehoorzaamheid wordt gegeven. Deze Vader en Zoon verschenen aan Joseph Smith die hem geboden de bekeering te prediken. Lofzang 88 „Ik heb een Heiland“, werd als slotzang gezongen.

Ouderling Jan J. Roothoff eindigde met dankzegging.

De avondvergadering, weder in het gebouw „Frascati“, ving aan om zeven uur met lied 26 „O, mijn Vader“, te zingen. Ouderling Johannes

H. M. Meijer ging voor in het gebed, waarna het koor lofzang 23 „Zion staat omringd met bergen” ten gehoor bracht.

Ouderling Jac. J. van Langeveld, President der Rotterdamsche Conferentie, verheugt zich in het heerlijke schouwspel van zooveelen te zien, van ver en nabij gekomen om van deze bijeenkomsten getuigen te zijn. Het is de bezieling die door alle eeuwen het karakter der kerk van God kenmerkte, waardoor de aanhangers in staat waren alles te doorstaan. Allen weten dat Christus den doop van Johannes erkeerde. Zijne verklaring aan Nicodemus geldt ook voor ons. Sinds de oprichting zijn er velen geweest die bij geld en have, zelfs het leven feil gehad hebben voor dit Evangelie, en de zendingen hebben hun getuigenis er door versterkt, zonder dat anderen in staat waren hen tot andere gedachten te brengen. Vóór zijn aanstaand vertrek richt hij nog een woord van dank tot allen, die hem gedurende zijn vijfjarige zending, hun steun gegeven hebben.

Zendings-President John A. Butterworth, ook dankbaar zijn stem bij deze gelegenheid weder te kunnen verheffen, tot getuigenis voor de waarheid van het Evangelie, spreekt over de verwarring en twisten der sekten onderling, die niet moesten, en ook niet zouden bestaan, zoo men zich steeds aan de beginselen had vastgehouden. Christus bad voor de éénheid van Zijne Apostelen en zelfs voor dezen, die door hun woord mochten gelooven. Wanneer het volk werkelijke behoefte begint te gevoelen aan die eenheid, zal God hunne harten daarvoor bewerken. Allen zullen de goddelijkheid leeren kennen van Hem, die nog niet gezocht wordt, zoodat niemand zal kunnen zeggen, ik heb het niet geweten. Dankt ook een ieder die hem steun heeft verschafft in zijne zending hier in Nederland gedurende deze laatste vijf jaren.

Het koor gaf daarop als tusschenzang „Denkt gij nimmer daaraan?”

President John P. Lillywhite, opvolger onzer beminde President Butterworth, is de laatste spreker van dezen avond, die in zijn predikatie de liefde Gods sterk naar voren brengt, en alhoewel hij excuus vroeg voor de taalfouten die hij zou maken, wist hij zeer duidelijk te maken, dat zonder de geboden na te volgen er niet mocht worden gehoopt op de zegeningen die daaraan waren verbonden en roept allen tot bekeering en den weg te gaan dien Hij ons heeft gewezen.

Na een hartelijk woord van dank tot de medewerkers gericht te hebben en ieder vreemdeling uitgenoodigd te hebben tot onderzoek en bijwoning der gewone vergadering, werd besloten met het koor het lied „Avondkoor” te laten zingen, waarna Ouderling Herman Schilperoort dankte.

Als gewoonlijk werd Zaterdag te voren 's morgens zendingenvergadering gehouden en menig goeden raad gewonnen, en heerschte daar als altijd een heerlijke stemming.

's Avonds om 8 uur werd eveneens algemeene ambtenaren- en ambtenaressenvergadering gehouden. Ook daar werd genoten van de woorden die gehoord werden.

Wij meenen ook door *De Ster* een woord van dank te moeten richten aan het Amsterdamsche zangkoor, dat zoo verdienstelijk medewerkte, en ook den leider Frans Lüsschen en wenschen hen allen veel succes.

Kerknieuws.**Nood der Prot. kerk in Frankrijk.**

In De Bazuin lezen we, dat besloten is, eenige kleine gemeenten der Geref. kerk in Frankrijk op te heffen, omdat zij financiëel te zwak zijn, om een predikant te salariëeren; 159 gemeenten zouden voor opheffing in aanmerking komen, omdat zij niet kunnen voldoen aan de bepalingen voor de traktementen der predikanten door de Synode vastgesteld. Voorloopig zullen echter slechts 43 gemeenten worden opgeheven, aan de overige 116 heeft men 'n termijn gesteld om te trachten de noodige bijdragen voor de traktementen te verzamelen. Men heeft den predikanten zelfs voorgesteld bij hun ambt een burgerlijk beroep te zoeken, opdat zij financiëel minder afhankelijk van de gemeenten zullen zijn.

Overleden.

Te Groningen overleed 22 Juli l.l. zuster Doetje Helmus Anjewierden. Zij werd den 18 Nov. 1859 te Westergeest, Friesland, geboren. Door Ouderling Henry E. King werd zij den 3 Oct. 1908 te Groningen gedoopt, en door Ouderling Daniel Grundmann bevestigd.

Verplaatsing en benoeming.

Door de drukte, is in het vorig nummer vergeten, de verplaatsing van Ouderling Adriaan N. Slingting te vermelden, van de Arnhemsche naar de Groningsche conferentie.

Met ingang van 14 Augustus is ouderling Adrianus Barendregt van de Rotterdamsche naar de Amsterdamsche Conferentie verplaatst.

Ouderling Abraham Dalebout is met ingang van 26 Augustus aangewezen om ouderling Jac. J. van Langeveld op te volgen om over de Rotterdamsche Conferentie te presideeren.

Verandering van adres.

Vanaf 25 Augustus is het hoofdkantoor verplaatst van Crooswijksche Singel 7b naar CROOSWIJKSCHE SINGEL 16b, Brieven etc. voortaan aan dit adres te zenden.

INHOUD.

De Bergrede	Blz. 257	damsche Conferentie.	269
Het levende water	„ 262	Kerknieuws	272
De oorsprong en bestemming van den mensch „ 265		Overleden	272
Verslag van de Amster-		Verplaatsing en benoeming „	272
		Verandering van adres.	272

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.